

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

Ο γέρο-Θωμάς έχει τη συνήθεια να δανείζεται συχνά από τους άλλους και να μη γυρίζει ποτέ τα δανεικά.

Πρό ημερών βρήκε στο δρόμο ένα παλιό φίλο του.
— Δάνεισέ μου πενήντα φράγκα, τού λέει χωρίς περιστροφές.
— Απένταρος είσαι πάλι;... Καλύτερα να σου τὰ χαρίσω παρά να σε δανέψω.
— Μπᾶ! Και γιατί;
— Γιατί ξέρω πὸς δὲ θὰ μοῦ τὰ γυρίσης ποτὲ καὶ θὰ τὰ χαλάσουμε γιὰ πενήντα ψωροδραμῆς.
*Α! *Αν εἶνε ἔτσι, δόσε μου ἑκατό!

Ο κ. Γ. ἂν καὶ δὲν βγήκε ποτὲ στὴ ζωὴ του ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἔχει τὴ μαγία σὲ κάθε περίπτωση νὰ καυχᾶται ὅτι περιηγήθηκε ὅλη τὴν Εὐρώπη.

— *Όταν ἦσαστε στὴ Βενετία, τὸν ἐρωτᾷ κάποιος ἀνυπόμονος ἀκροατὴς τῶν φανταστικῶν αὐτῶν ταξιδιῶν του, εἶδατε καὶ τὸν Λέοντα τοῦ Ἁγίου Μάρκου;

— Τὸν Λέοντα νὰ μὴν ἰδῶ, καίμηνε; *Ἰσα-ἴσα ἤμουν ἐκεῖ τὴ στιγμή πού τοῦφεραν τὴν τροφὴ του καὶ κάθητα καὶ τὸν ἐβλεπα ὅλο τὸ διάστημα πού ἔτρωγε!...

Μεταξὺ δύο λοποδυτῶν.
— *Ἐχεις καὶ ρολόι, ἔμαθα;
— Βέβαια.
— Καὶ πόσο σοῦ κόστισε;
— Δὲν ρώτησα τὴν τιμὴ γιατί δὲν ἦταν κανένας στὸ κατὰστημα τὴ στιγμή πού τὸ πῆρα...

*Ένας νιόπαντρος, φοβερὸς μεζεζῆς, δὲν μποροῦσε καὶ μετὰ τὸ γάμο του νὰ ξεχάσῃ τὴν παλιὰ του συνήθεια: Κάθε βράδυ περνοῦσε ἀπ' τὴν ταβέρνα νὰ πάρῃ τὰ... ὀρεκτικά του.

*Ένας φίλος του πού τὸν εἶδε, ψιθύρισε κουνώντας τὸ κεφάλι του:

— Μωρὲ αὐτὸς δὲν ἔχει στὸ Θεό του. Ἀφήνει τὸ ἕτερον ἡμισὺ του, γιὰ τὴ... μισὴ του!

*Ο κ. Π. κάνει παρατηρήσεις στὴν κόρη του ὅτι δέχεται εὐχάριστα τὰ φιλοφρονήματα τοῦ Ρ.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, Μπαμπᾶ, τί ἔχεις μαζί του;
— Τὸν βρῖσκα λίγο ἡλίθιο...
— Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν βρῖσκα καθόλου.
— Καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τὸν ὑποπτεύομαι ὅτι σὲ τριγυρίζει γιὰ τὴν προίκα σου.
— *Α! ὅσο γι' αὐτὸ μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι δὲν ἔχεις δίκιο. Εἶνε ἔτοιμος νὰ μὲ παντρευτῆ χωρίς πεντάρα.
— *Αμ τότε παιδί μου εἶνε μεγαλύτερος ἡλίθιος ἀπ' ὅτι τὸν φανταζόμουνα.

*

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Σ π ὀ ρ ο ν Μ α ν τ ζ ᾶ κ η ν, Ζέλοβον Φλωρίνης.— Μυθιστόρημα ἐστᾶλη, φίλος σας ἐνεγράφη. Δ η μ. Λ ε β ἔ ν τ η ν, Κέρκυραν.— Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐξεδόθησαν πέντε ἐν ὄλο φύλλα καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 3 δοχ. ἑκαστον. Σ α ρ. Ν ι κ η τ ὀ π ο υ λ ο ν, Βηρσῶκα.— Ὑπόλοιπον ἐλήφθη, καθυστερούμενον ἡμερολόγιον ἐστᾶλη. Σ τ α ὄ ρ ο ν Γ α λ α ν ᾶ κ η ν, Μεσσήνην.— Ὅχι. Π ὀ π η ν Λ ο ὕ π ο υ.— Ἡ λύσις σας εὐρέθη λανθασμένη καὶ ἡ παράκλησις σας ἀνεκπλήρωτος. Γ. Φ α σ ὄ λ α ν, Θεσσαλονίκην.— Ζητούμενα τεύχη ὑπάρχουν. Ἐμβάσατε ἀντίτιμον ὑπολογίζοντες ἑκαστον 3 δοχ. Μ ι χ. Ἰ ω α ν ν ἰ δ η ν καὶ Ἰ ω. Σ ο υ ρ ᾶ τ σ ο γ λ ο ν, Κων/πολιν.— Ἄν καὶ δὲν τὸ γράφομεν, ἐννοεῖται ὅτι τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἔξωτερικοῦ εἶνε 10 δοχ. περισσότερον τοῦ ὀρισθέντος. Ἐμβάσατε παρακαλοῦμεν τὸ ἀντίτιμον ὑπόλοιπον καὶ τὸ δῶρον θὰ σᾶς ἀποσταλῇ ἀμέσως. Δ η μ. Γ ρ η γ ο ρ ᾶ ν, Λιμενάρια Θάσου.— Παρακαλοῦμεν ἀποστείλατε 5 δραχμὰς ἀκόμη γιὰ νὰ σᾶς ἐγγράφομεν, διότι ἡ ἐξάμηνος συνδρομὴ εἶνε 65 δοχ. Γ. Σ. Σ., Ἐνταῦθα.— Ὅχι. Γ. Τ υ ρ ο γ ι ᾶ ν η ν, Σπερχειάδα.— Ἀνανεώσαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν ζητηθὲν ἡμερολόγιον. Δ η μ. Ν ᾶ σ κ ο ν, Θεσσαλονίκην.— Λύσις ὀρθὴ βιβλίον ἐταχυδρομήθη. Ἐμβάσατε τὸ ἀντίτιμον τοῦ ἀποσταλέντος φύλλου. Κ ω ν σ τ. Σ η μ α ν τ ἴ ρ α ν, Ποταμὸν Κυθήρων.— Ἐνεγράφητε εὐχαριστοῦμεν. Ἰ. Κ α ρ α γ ε ὠ ρ η ν, Μυτιλήνην, Ἀ λ ε ξ ᾶ ν δ ρ α ν Β α σ ἰ λ ε ἰ ᾶ δ ο υ, καὶ Ἰ. Δ ρ α γ ο μ ᾶ ν ο ν, Σταυροῦπολιν.— Συμπληρώσατε τρέχονον συνδρομὴν σας, ἥτις εἶνε 35 δοχ. Κ ω ν σ σ. Σ α ρ α ν τ ὀ π ο υ λ ο ν, Βόλον.— Ἐ λ. Κ α τ σ ᾶ ν η ν, Πολύχιντον, Ἰ. Δ ἦ μ ο ν καὶ Ἰ. Χ α τ ζ η ν δ ρ ἔ ο υ, Κάϊρον.— Φύλλα καὶ ἡμερολόγια ἐστάλησαν.

= ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ =

Τραγούδι

Τοῦ Ροῒ

Σὲ εἶδα σήμερα ἀγαπημένη μου, σήμερα ποῦναι ἡ ἡμέρα τῶν γάμων σου.

Γιατὶ ὅμως τὸ προσωπάκι σου ἦταν ξαναμμένο;
Γιατὶ ἦσουν τόσο τρωμαγμένη σήμερα, πού ὅλα γύρω σου σκορποῦσαν εὐτυχία καὶ χαρὰ;

Γιατὶ; Μήπως ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ ἡμέρα τῆς ζωῆς σου δὲν ἦταν γεμάτη ἔρωτα, γεμάτη ἀγάπη;

Καὶ ὅμως ἐγὼ στὰ μάτια σου διέκρινα μιὰ λάμψη ἀλλόκοτη, μιὰ ἔκφρασι ἀνεξήγητη! Ἴσως τὸ πρόσωπό σου νὰν ἦταν ἀναμμένο ἀπὸ ντροπὴ, ἴσως πάλι ἡ ταρωχὴ σου νὰ εἶχε αἰτία κάποια τύψη, κάποιο κρυφὸ παράπονο! Ποιὸς ξέρει!...

Καὶ ὅμως ἐγὼ σὲ εἶδα, σὲ εἶδα ἀγαπημένη μου, νὰ περνᾶς μὲ τὸ στεφάνι στὸ κεφάλι σκεπασμένη μὲ τὸ πέπλο σου...

Καὶ εἶδα τὸ προσωπάκι σου ξαναμμένο, καὶ διάβασα στὰ μάτια σου τὸν πόνο τῆς ψυχῆς σου!

Εὐχομαι νάμιν ψέμματα! ὅλα ψέμματα!
Καὶ ὅμως ποιὸς ξέρει! Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρῃ, ἂν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία βρῖσκονται τώρα ὅπως ἄλλοτε στὴν λικραμένη σου ψυχῇ...

Ποιὸς ξέρει!...

Στὴν Φίλη μου Φ...

Τοῦ Ροῒ

*Ὡ! ἀγαπημένη, ἀγαπημένη! Μέσα στὰ τόσα βιάσανα, στίς τόσες μαῦρες σφουφρὲς πού εὐθῆκαν τὴν ψυχὴ μου, καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς μου, μόνο ἐσύ, ἐσὺ φέρνεις πάντα κάποια ἀνακούφιση, κάποια παρηγοριά!

*Όταν γυρίζω τὸ μυαλό μου στοὺς παλιούς καιροὺς τῶν πρώτων μου ἐρωτῶν, ἐσένα, μόνο ἐσένα, συλλογίζομαι καὶ ἡ ἀνάμνησί σου φέρνει πάντα τὴν ψυχὴ μου σὲ ἀληθινὸς παράδεισους...

*Όταν εὖ σκέπτομαι, γλυκεῖά μου ἀγάπη, μοῦ εἰσπίπτει πὸς φεύγω ἀπὸ τὸν κόσμον, πὸς φεύγω μακριὰ ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βιάσανα, ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ἀνθρώπων!...

Ναὶ! Ναὶ! ἀγαπημένη! Ἀρκεῖ μιὰ μόνο στιγμή νὰ σὲ συλλογιστῶ καὶ εὐθὺς ἡ σκέψι μου πηγαίνει πέρα μακριὰ ὅ' ἕνα νησάκι μαγικὸ κι' ἔρημο! Ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ νησάκι, ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἀφρισμένα κύματα τοῦ ἀπεράντου ὠκεανοῦ, κάτω ἀπὸ ἕναν οὐρανό γλυκὸ καὶ ξάστερο, ἐκεῖ γλυκεῖά μου ἀγάπη, κατοικῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, ὅταν σὲ συλλογιστῶ...

Κι' ὅμως ἐσύ, ποιὸς ξέρει, ἂν θὰ μ' ἀκοῦς, ἂν θὰ συλλογιστῆς καὶ σὺ ποτὲ σου ἐμένα, ἂν θὰ γυρίσης πιά τὴ σκέψι σου στὰ πρώτα ἐκεῖνα χρόνια!...

Ρομάντζο

Τοῦ D'Annunzio

*Ἐτρεμε ὀλόκληρη, σὺν ἤθεο τότε στὸ πρῶτον ραντεβῶ!

Μὰ πιά δὲν τρέμει πᾶντοῦ τριγύρω ἡσυχία! Κανεὶς δὲν ἄκουγες τὰ λόγια μας, κανεὶς!

Τ' ἀστέρια ἔτρεμοῦσαν στὸ σκοτεινὸ οὐρανὸ!... Ὡ! πὼς γελοῦσαν τότε τὰ λουλούδια μέσα στὰ πράσινα φυλλώματα τῶν δέντρων!

Μιὰ μαῦρη γύρω μας σκιά ἀπλωνότανε!

Κι' ἐκείνη ἦρθε, ἦρθε...

Καὶ ἄλωσε τὰ χέλια τῆς τριγύρω στὸ λαιμό μου! Κι' ἔβαλε τὰ χεῖλάκια τῆς στὰ χεῖλιά μου, καὶ τὸ ἀπαλὸ χνουδένιο προσωπάκι τῆς ἀγγίξε τὸ δικό μου!...

Ἦταν τόσο γλυκὸ τὸ πρῶτο ἐκεῖνο φίλημα, τόσο γλυκὸ, τόσο ἡδονικό!

Ἡ μουρουδιά τῶν λουλουδιῶν γιὰ μᾶς, μόνο γιὰ μᾶς χυνότανε τριγύρω, κι' ὅταν τὴν πρώτη λέξη μου εἶπε, τὸ πρῶτο ἐκεῖνο «σ' ἀγαπῶ» ἀνέκφραστη μιὰ λύτρωση αἰσθάνθηκα σὲ εἶναι μου ὅλο...

*Ἐτσι μὲ βῆμα σιγανὸ ἡ ἀγάπη μου ξανἀρχεται καὶ τώρα!...

Μὰ πιά δὲν τρέμει ὅπως ἄλλοτε ἡ ἀγάπη μου, καὶ τὰ λουλούδια πιά δὲν χυνοῦν τὴ μουρουδιά ἐκείνη, καὶ πᾶν γελοῦν τ' ἀστέρια, δὲν γελαῖ ὁ οὐρανός!...

Τὸ πρῶτο ἐκεῖνο «σ' ἀγαπῶ» ἐπέρασεν...

*Ἡ πρώτη ἀγάπη βρῖσκεται στὸ παρελθόν καὶ ἀνάμνησις πιά ἔχει γίνει!...

